

arbejde i forbindelse med løsningen af opgaver efter lov om aktiv socialpolitik og lov om social service.

Det er af afgørende betydning for en samlet og helhedsorienteret indsats, at kommunerne og amtskommunerne samarbejder om de tilbud, der falder ind under deres respektive ansvarsområde. Det er særlig vigtigt, at der samarbejdes på de områder, hvor opgavevaretagelsen involverer begge parter, eller hvor der er delt finansiering. Det er vigtigt, at den part, der har det endelige ansvar for løsningen af en opgave inddrager den anden part i sagsforløb, der vedrører begge parter. Der lægges i bestemmelsen op til dels et samarbejde om den overordnede indsats, dels til et samarbejde om indsatsen for den enkelte borger.

På det overordnede plan er det vigtigt, at der i fællesskab mellem amter og kommuner udvikles samarbejdsmodeller for den samlede støttende indsats, hvoraf ansvarsfordelingen mellem amter og kommuner fremgår. For så vidt angår hjælpen til den enkelte forudsætter et velfungerende samarbejde, at amtskommunen – henholdsvis opholdskommunen – inddrages i sagen så tidligt som muligt.

Forpligtelsen efter *stk. 2* til samarbejde gælder principielt samtlige opgaveområder, der involverer begge parter. Det betyder, at den hidtidige bestemmelse i bistandslovens § 32 b, *stk. 2*, om samarbejde og den forebyggende og støttende virksomhed for børn og unge hermed er indeholdt i den foreslåede bestemmelse. Pligten for kommunen til at samarbejde med amtskommunen forud for fx anbringelse af et barn udenfor hjemmet gælder fortsat. Den foreslåede bestemmelse omfatter endvidere bestemmelsen i bistandslovens § 68 a, *stk. 3*, om samarbejde og om den støttende indsats for stofmisbrugere.

Stk. 3 giver hjemmel til, at amtsrådet og kommunalbestyrelsen, medmindre andet er fastsat, kan indgå aftaler om, at forpligtelser vedrørende opgavevaretagelsen, der efter loven påhviler den ene part, kan overlades til den anden. Der er tale om en hjemmel til, at et amtsråd fx kan overlade sin visitationskompetence til en kommunalbestyrelse. Bestemmelsen gælder generelt, og det betyder, at muligheden i bistandslovens § 68 a, *stk. 4*, er videreført.

Til § 43

Til *stk. 1*

Det er almindeligt, at en kommune eller en amtskommune overlader udførelsen af opgaver efter den sociale lovgivning til andre, fx en selvejende institution. Dette forudsætter en aftale, som beskriver såvel den økonomiske som den indholdsmæssige del af opgaven.

Det er herved vigtigt, at opgaven ikke kun angives i brede vendinger, men at den beskriver de enkelte elementer i opgaven, og med hvilken kvalitet den skal udføres, fx krav til brugerindflydelse, krav til personaleuddannelse, åbningstider o.lign.

Forslaget i § 43, *stk. 1*, betyder, at kommunen eller amtskommunen, når den betaler for at få opgaver udført, har pligt til at overveje, om det økonomiske arrangement indeholder mulighed for en formuedannelse og i givet fald tage stilling til, hvordan det offentlige får indflydelse på formuens senere anvendelse.

I nogle tilfælde vil det økonomiske mellemværende mellem myndigheden og den organisation, som udfører opgaven, være indrettet således, at der over tid opsamles formue, som er en konsekvens af, at myndigheden har afholdt visse udgifter, navnlig udgifter vedrørende afdrag og renter på fast ejendom eller inventar.

Om dette er tilfældet, vil afhænge af, hvordan den aftale, som regulerer det økonomiske mellemværende, er udformet.

En aftale, der er indgået på almindelige forretningsmæssige vilkår, vil typisk ikke være udformet på en sådan måde, at det offentlige betaler for udgiftstyper, der udmøntes i en formuedannelse. En aftale, der efter licitation er indgået med et firma om at sørge for kommunens transport af ældre og handicappede, vil fx kunne gå ud på, at kommunen betaler for transporten efter takster fastsat i aftalen. Kommunen vil typisk ikke betale for anskaffelse af busser eller andet materiel.

Hvis kommunen eller amtskommunen for brug af en fast ejendom betaler en husleje, der fastsættes på grundlag af markedsprisen, vil der heller ikke som udgangspunkt være grundlag for en formodning om formuedannelse.

Men det er ikke ualmindeligt, at det aftales med en organisation, at den driver et særligt tilbud mod, at myndigheden dækker de faktiske udgifter, herunder udgifter til renter og afdrag på en fast ejendom, der er integreret led i den aftalte opgave. Det kan være et botilbud til personer med omfattende behov for hjælp eller et godkendt opholdssted til børn og unge.

Løber en sådan aftale over en årrække, vil der – afhængig af de konkrete omstændigheder – som følge af betaling af afdrag og/eller udgifter til (ekstra)ordinær vedligeholdelse i ejendommen opsamles en formue, som helt eller delvist er kommet til veje, fordi myndigheden har betalt disse specificerede udgifter.

Hvis ejendommen ikke længere skal anvendes til det aftalte formål, er det derfor rimeligt, at myndig-